

dan tikte hij er op met den poot. Zoo ging het met de duiven, kippen en den hond. Bij een plaatje met met konijnen riep hij „miauw”, marmotjes schijnt hij ook voor poesjes aan te zien. Plaatjes kijken schijnt hem spoediger te vervelen als kleuren uitzoeken. Als ik bemerk, dat hij niet voor leeren gestemd is, laat ik hem met rust, anders moet hij iederen dag een minuut of wat zijn kunst vertoonen.

Van Poes.

Het staat bij velen nog als een paal boven water, dat de hond aan zijn meester, de kat aan haar huis hecht. De ondervinding spreekt dit vaak tegen. Ik had indertijd een poes, die zoo buitengewoon aan mij gehecht was, dat het dikwijls lastig werd. De omstandigheid, dat ik haar eens gered had, droeg daar misschien het hare toe bij.

Ze was een uit een nest van vier. Op een goeden morgen komt moeder poes op de kamer, waar ik me kleedde en beduidde mij zoo in het ooglopend, dat zij me mede wilde hebben, dat ik haar zoo spoedig mogelijk volgde. Het mooiste van de vier kleintjes (Mop heette ze later) lag in een groote schaal melk te spartelen en was op het punt te verdrinken. De dankbaarheid van de moeder was groot. Misschien heeft ze haar kind wel op mij gewezen als hare edele redster, tenminste Mop was, zooals men dat noemt, niet van mij af te slaan. En toch waren alle huisgenooten even goed voor haar en was er voor zoo ver ik weet geen reden, waardoor ik haar uitverkorene kon worden. Ze waakte over mij met nauwlettenden zorg; zelfs als iemand me een hand gaf, zat Mop ernstig toe te zien, of het ook kwaad kon. Den dokter kon ze niet uitstaan, omdat ik eens geschreeuwd had, toen hij mij een kies trok. Wij maakten van die aanhankelijkheid heele vertooningen. Ik begon dan zoogenaamd te huilen, om te laten zien, hoe wanhopig Mop dan werd, en hoe hij streelde en vleide om mij te troosten. Ik werd geslagen en schreeuwde „au.” Mop werd dan geweldig boos, maar dit spelletje werd als gevaarlijk opgegeven, toen hij werkelijk iemand ernstig gewond had. Als 't kalf verdronken is... enz. nietwaar?

Als ik de kamer uitging en de deur achter mij sloot, begon poesje geweldig te miauwen en krabbelde aan de deur. Als ik uit logeeren was, wilde zij in de eerste dagen eten noch drinken en bij mijn terugkomst werd ik buitengewoon hartelijk verwelkomd. Het trouwe dier is op treurige wijze aan haar eind gekomen.

Wegens eene ernstige ziekte van eene der huisgenooten, huurden wij een villa in eene schoone streek van Gelderland, dicht bij een dennenbosch en tegenover een heuvel met mooi houtgewas. Aan den anderen kant iets lager gelegen, waren de

woningen van daglooners en handwerkslieden, o.a. een stucadoor met 2 of 3 knechts. Een daarvan heeft zonder het te willen, Mop's krankzinnigheid op zijn geweten. Het stond bij ons vast, dat poesjes verstand gekrenkt is geweest. Ze ging altijd mede uit en volgde mij als een hond. Bij de hoofdstraat, waar het veel drukker was, keerde zij terug of bleef een poosje wachten. Eens beklom ik de heuvel, om een paar schetsjes van de kleine huisjes te nemen, natuurlijk op den voet gevolgd door mijne onafscheidelijke gezellin, toen van den anderen kant een knecht van den stucadoor in zijn witte pakje vroolijk zingende aankwam. Hij nam beleefd zijn pet af en wilde juist iets zeggen — ik denk over 't fraaie weder — toen de kat plotseling als een dolle op hem aanvloog en ik de grootste moeite had om te verhinderen, dat zij hem een ongeluk toebreacht. Dat de man haar nog een flinken schop gaf, kon ik hem niet zoo kwalijk nemen. Mijne verontschuldigingen nam hij goedmoedig aan, maar toen de kat weder een dreigende houding aannam, zocht hij zijn heil in de vlucht. Natuurlijk mocht Mop nu geruimen tijd niet meer meê, er werd zelfs over gesproken haar dood te schieten. Maar er was geen enkel bewijs van dolheid, wel zooals ik reeds zeide van krankzinnigheid, hoe dwaas dit ook schijne. Niemand mocht mij meer aanraken. Als ze iets wits door de boomen zag schemeren, ging ze voor mij staan, streelde mij en stelde zich in postuur. De andere huisgenooten mochten zichzelf beschermen. Eindelijk werd zij voor iedereen gevaarlijk en het doodvonnis werd ondertekend. Maar ziet, op het laatste oogenblik kwam er gratie. Een der burens, kon haar gebruiken voor de muizenjacht. Ze werd in een schuur opgesloten en deed goed haar plicht, en was bij tijden weer heel vriendelijk.

Toen wij weder vertrokken waren lazen wij in de courant, dat bij den heer C. een felle brand was uitgebroken. Allen werden gered, alleen een kat, die in de schuur was opgesloten, kwam in de vlammen om. Die kat was onze Mop.

Rotterdam.

H. KRIEBEL.

Een Entomologen-club.

Op initiatief van den heer Waterschoot van der Gracht (zie D. L. N. 3de Jaarg. blz. 199), is te Amsterdam een vereeniging van beoefenaren en liefhebbers der insektenkunde tot stand gekomen. Het doel der vereeniging is, vriendschappelijke bijeenkomsten te houden tot onderlinge hulp en voorlichting. Voorloopig zullen zes bijeenkomsten per jaar gehouden worden, zoo noodig, kan dit aantal vermeerderd worden. Het bestuur wordt gevormd door de heeren Dr. J. Th. Oudemans, president, Dr. J. C. H. de Meyere vice-president en Jac. P. Thijssse, secretaris-penningmeester. De laatste heeft niet veel te doen, daar geen notulen worden gehouden en de contributie uiterst gering is. Alleen zal het hem aangenaam wezen, met entomologen in en om Amsterdam, die nog geen lid der vereeniging zijn, in connectie te treden en hen op te wekken, de bijeenkomsten bij te wonen. Zijn adres is Brederodestraat 1, Amsterdam. T.